

DUMINEA

Organ de propagandă și organ informativ al...

București, Piața Unirii No. 25

Prețul unui exemplar: 1 Leu

Conduită catolică

Dușmanii credinței noastre adeseori spun că faptele catolicilor nu se deosebesc întru nimic de faptele acatolicilor, ba câte odată de abia se pot numi fapte creștinești. Acești dușmani spun că religia catolică poate fi în teorie foarte curată și măreață, dar vieța catolicilor din curăția și măreția aceasta nimic nu trădează. Aceasta e părerea dușmanilor noștri care cunoscută merită să fie luată în considerare.

Sunt catolici ai căror vieță e exemplu strălucitor al virtuților, dar durere, aceștia sunt prea puțini. Cei mai mulți dintre catolici însă nu sunt pătrunși de religia lor într'atâta ca aceea să influențeze acțiunile lor. Când interesele lor pretind, ușor uită de

principiile religiei lor, iar când aceste se ciocnesc cu egoism, în faptele lor egoismul biruește. Când catolicismul i-ar îndruma la renunțare, la fapte de abnegații și jertfe, lenea, indiferentismul și iubirea eului lor fac, ca pornirile „catolice” să se ofilească înainte de ce-ar aduce fructele faptelor.

Evangelhia e istorea cea mai sfântă, dar e și îndrumarea vieții noastre. Religia catolică, care singură dintre toate religii, o interpretează conform însuflărilor Spiritului Sfânt, trebuie să fie religia vieții practice. Cine nu e catolic practicant, nu e catolic adevărat.

Până ce catolicii tot așa vor neglija datoriile lor, ca acatolicii, până ce toți catolicii nu vor fi de o

conștiențiozitate exemplară, până ce ei nu vor lua mai mult în considerație interesele celor mai mici decât până acum, până atunci nu vor putea pe acatolici săi atragă la catolicism. Până ce iubirea semenului nu va pătrunde toate inimile catolice, ca filantropia catolică să fie într'adevăr rodnică, dușmanii noștri într'adevăr pot spune că vorbim despre iubire, dar nu facem nimic pentru operele ei. Până ce catolici nu vor trăi în curăția ce o pretinde starea lor, dușmanii nu vor cunoaște suflul curat, ce răspândesc doctrinele catolice. Până ce nu vom deveni catolici practicanți, nu vom avea forță atractivă asupra altora.

Deci să practicăm catolicismul!

I. B.

Cuvintele pentru tineretul eroic.

Privesc cu o sfâșietoare amărăciune, totdeauna, agitația febrilă a politicianilor noștri divizați în puzderia de partide ce se sfâșie reciproc. Toți vin în numele țărănimii. Toți reprezintă țara, pe care vor s'o salveze — și cu toate acestea, nici când dela unire ncoace, această biată țară n'a avut de urcat un calvar mai greu ca și cel de azi, când atâtea curente anarhice se revărsă tumultuos peste ea, datorită unei condamnable neprevederi a celor ce până azi, în numele unei „democrații” de import, au reprezentat poporul.

Dar deoarece la neprevedere s'a mai adăugat și indolența și câte-odată lipsa de caracter și dezertarea dela datorie, faptele lor nu se vor ierta niciodată. Căci dacă aceste atribute negative nu le-ar fi apăsate pe suflet, — nu am fi atât de dezarmați în fața atâtor curente subversive ca: stilism, sectarism, politicianism, comunism, revizionism, francmasonerie, atc; nici nu am permite ca sub oblăduirea noastră, minoritățile să poată săvârși acte ce lovesc în demnitatea noastră de stat suveran — și în fine, nu ne-am acomoda noi după ei — ca azi — ci ei după noi.

Cine va salva neamul din această stituație critică? Cine va răsturna cazanul cu smoală drăcească, în care ne-am înglodat propriul nostru destin? Cine va despica prin întuniercul orb drum de lumină spre noi

orizonturi, pentru o țară nouă?

Iată întrebări cari se pun azi cu îngrijorare de toți acei cari mai ard de dorul unei primăveri insorite pentru acest neam. Partidele politice de azi — oricât de frumoase etichete ar purta — mă lasă sceptic atâta timp cât acei ce le reprezintă sunt vinovați de fapte grele și erori ce-au lăsat rane nevindecabile în timpul bieteii țării și urme neșterse în calvaricul nostru drum spre ideal. Atâta timp cât cea ce vrei să însuflă altora, nu trăiești în eul tău propriu; atâta timp, cât „naționalism” și „creștinism” sunt pentru tine numai subiecte de demagogie electorală, orice încercare de-a mă convinge despre bună intenție, este inutilă.

Pentru a putea răsbate victorioși prin asemenea torente vrăjmașe ce vin năvalnic din toate părțile, e nevoie de o regenerare integrală a neamului nostru; de-a creia o forță eroică, crescută în misticismul credinței și al muncii. Această forță este tineretul. După războiu, tineretului nu-i-s'a croit nici un ideal. Singurul lucru ce i-s'a imbiat a fost așternutul de lauri al victoriei noastre din războiul cel mare. Dar tineretul nu se simțea bine în această stituație care îl demoraliza completamente și ucidea în el orice putere creatoare. Privirile lui nu puteau rămânea mult timp în jos numai să admire tributul neprihănit al celor opt sute de mii de eroi, prin al căror glas trai-

nic ca vecinicia, pământul strămoșesc cerea o nouă deșteținare dela acest tineret, care avea să fie canalizatorul energiilor sale.

O poruncă Dumnezeiască răsună de dincolo de material, peste această farsă prost interpretată a bieteii noastre „democrații” ca tânărului din Naim: „Tineret român, fie-ți zic, ridică-te și-ți croiește o țară nouă”. Politicianii credeau că prin improprietărire și parodia sufragiului electoral au dat totul acestui popor. Ochii tineretului eroic sfledereau zările în dibuirea unui ideal. Și tineretul și l-a găsit în „creierea omului nou” prin muncă. „La țară nouă, om nou” — îi spunea Kogălniceanu domnitorului Cuza. Niciodată dela unire ncoace, nu s'a simțit ca acum nevoia de-a creia „oameni noi” cari să simtă cu toată sensibilitatea sufletului că sug seva pământului românesc în care zac osemintele celor ce-au murit în speranța că „va fi odată” . . . și că suntem datori de a trăi mai profund o viață eroică atât trupește cât și sufletește, atât în spirit național cât și — mai mult încă — creștinesc. Căci cine știe, ca mâine — poate — va trebui să arătăm cu inima (nu numai prin discursuri) că suntem Creștini și Români. Acestei chemări îi răspunde tineretul eroic. Acest tineret nu-și یرهște forțele, nu și le macină pe căi lăaturalnice, ci le regeneară, le cultivă și le inobilează prin muncă.

„Ora et labora” era deviz strămoșilor noștri romani. „Cre-

dință și muncă" este deviza pe care Regele nostru a dat-o tineretului. Acest tineret care ar avea dreptul la mai multă libertate, renunță voluntar nu numai la unele plăceri deșarte, ci chiar la bucuriile recreative legale, pentru a se dăruir integral — fragedă ofrandă — unui crez sfânt, care le cere atâta sacrificiu, pe care ei știu să-l ofere cu un elan dus până la exagerare. Tineretul acesta, care ar avea dreptul să zâmbiască mai mult de primăvara vieții, e capabil totuși de-atâta abnegație și seriozitate în croirea unui drum propriu, pe care-l făurește de-odată cu sufletul. Opera lor este o cruce, un calvar. Înainte de-a purta trofeele biruinții, ei duc cu resemnare crucile ce li se impun. Pentru cununa de lauri cari o vor purta poate alte generații, duc cu mândrie cununa de spini, pentru biruința Crucii și destinul Tării.

E de admirat această descătusare totală a acestui tineret dintr'o lume plină de păcate, egocentrisme și patimi, pentruca peste putregaiul democrației — purificându-și sufletele în focul credinței — să pună cu-atâta muncă, piatra de temelie unei țări noi. Nu vrea să conducă, ci să se conducă. Muncește tace și crede în „viitorul de aur" al Neamului și'n biruința supremă și eternă a Crucii.

Eu cred în tineretul eroic, Pentru ziua de mâine el este o piatră de hotar, de care se vor sdrobi toate puterile întunerecului. Tineret eroic, urmează-ți înainte drumul „pentru

Cruce, pentru Țară". „Dacă gândurile voastre se potrivesc cu voința lui Dumnezeu, voi veți

birui, chiar de veți fi singuri împotriva lumii întregi".

Ion Pușcașiu

Dansul milioaneilor

— o nouă infamie iudaică —

Nici o țară din lume (afară bunînțelele de Rusia) nu le-a dat evreilor atâtea drepturi; nici într'un stat nu se bucură de atâta libertate ca'n România — și totuși nemărginita noastră ospitalitate este răsplătită cu atâta infamie din partea lor.

Într'un raportaj detaliat, un ziar din Capitală anunță hotărârea Kahalului din București de-a colecta o sumă fantastică de 600 de milioane de la băncile și instituțiile evreești pentru combaterea mișcării naționaliste din România. În acest scop doi jidani: Pencas și Mayer au și plecat primul în Moldova și al doilea în Ardeal pentru colectarea sumei, în vederea criminalului scop. „Jidanul Pencas — în urma unei consfătuiri ce a avut loc la Iași, între grangurii Kahalului — a plecat Joi seara spre Chișinău, atât cu mandatul de de-a strânge fonduri, cât și cu anumite comunicări sen-

zaționale pentru teroriștii și agenții comuniști, macabei și haluțimi din Basarabia. Pencas avea într'o valiză roșie importanta sumă de 30 milioane, pe care o transporta dela București la Chișinău și Tighina, ca sprijin al Kahalului din Capitală pentru organizațiile jidenăști de peste Prut. Din informațiile pe care le avem și pe cari le furnizăm Siguranței Generale — urmează ziarul — Pencas urmează să se întâlnească la Chișinău cu un anume Schreier, comunist fervent, venit de curând de peste Nistru, căruia urmează să-i transmită comunicările din București. Dela Chișinău Pencas pleacă mai departe la Tighina și de-acolo la o colonie de haluțimi jidani numită Lambrovca, spre a se întâlni cu un alt agitator comunist anume Friedmann, conducătorul acestei colonii.

În fața acestor știri ră-mâi statuie. Te cuprinde re-

volta, pentru că nu e vorba de combaterea vr' unui partid politic, ci de combaterea naționalismului, în general și — de sigur — în aceeaș proporție cel puțin, chiar dacă nu o mărturesc pe față, și a creștinismului. Această nelegiure — prin care este palmuită întreaga conștiința românească — nu este la început și suntem sigur, nu va fi ultima. Este numai o verigă din lanțul cu care suntem legați ca niște robi în propria noastră casă, de către acei pe cari i-am găzduit și le-am dat pâine românească, ca samariteanul milostiv. Le cunoaștem intențiile, le știm faptele și ne așteptăm la orice din partea lor.

Ce vor face ei cu cele șase sute de milioane (din cari o sută cincizeci de milioane sunt repartizați pentru Basarabia)? Vor alimenta Stilismul în Basarabia și vor ajuta importul doctrinelor comuniste de peste Nistru și aplicarea lor în ținutul Basarabiei. Pentru acest ținut, în care acum doi ani populația românească se stingea de foame, Kahalul care atunci n'a trimis nici măcar un leu pentru înfometăți, acum când este vorba de inte-

resele rasei iudaice contra naționalismului românesc, găsește o sută cincizeci de milioane.

Cu aceste milioane smulse de samsarii iudei de pe pielea răbduliului popor, care este doar cu numele „suveran“ în această țară — hahamii jidani vor alimenta sectele religioase. Poporul inconștient cumpără cărțile așa zișilor „pocăiți“, cari le vând cu un preț extrem de redus, le citește, se lasă sedus de minciunile acestor fățarnici lupi răpitori îmbrăcați în piei de oi — și se face „pocăit“, adică unealtă oarbă în ghiarele Kahalului, care urmărește nimicirea creștinismului.

Cu aceste milioane, evreii vor alimenta revizionismul maghiar. Cine cunoaște cătuși de puțin problema revizionismului maghiar, știe că azi — ca și întotdeauna — evreii sunt cei mai periculoși agitatori. Aproape întreaga presă revizionistă din Ungaria este în mâinile lor.

În sfârșit cu aceste milioane se înlesni răspândirea marxismului și a organizațiilor comuniste în întreaga țară; încurajarea (acolo unde sunt) și înființarea (acolo unde nu sunt)

a societăților de atești și liberi cugetători. Înțelegerea luptelor între partidele politice; dihononia dintre oame-nii noștri politici — datorită dansului satanic al acestor milioane — va crește și mai mult. Prăpastia dintre unii și alții se va săpa mai adâncă, iar unificarea sciturală a neamului, atât de mult dorită, va fi imposibilă, în această situație — și ca o concluzie logică — de sigur se va întări **Israil**. Iată dansul celor șase sute de milioane! Cine le plătește? Țara!. Cine suferă de pe urma lor? Poporul românesc? Și cine profită luda!

Sărmană Țară!... Ai căzut ca Ileana Cosânzeana din poveste în ghiarele ticălosului balaur cu douăsprezece capete. Unde-ți este iubitul tău Făt-Frumos cu ochi verzi de Primăvară și cu sabie de foc, ca să te scape?...

Ion Pușcașiu

Citiți și răspândiți

„Dumineca“

Cine sunt stăpânii?

Da! Cine deține forța economică și spirituală a statului? Cine se bucură de victoriile dela Turtucaia, Oituz, Mărăști Mărășești și Tisa? Cine huzurește de bine pe glia în care-și dorm somnul de veci nefericiți noștri eroi morți cu gândul la reînvierea neamului? Cine sunt stăpânii acestei țări? Veși zice poate: I-auzi ce întrebare! Cine să fie, decât noi Românii. O, nu, nefericiților naivi care mai credeți astfel. Noi nu mai suntem decât niște robi în propria noastră țară. La ce-aș mai insista asupra robiei noastre materiale și economice, să arat cu cifre că noi nu mai suntem stăpâni nici ai industriei, nici ai comerțului, nici ai banului, nici ai monopolurilor (pe nedrept botezate „naționale“)? Azi numai orbii și nebunii nu văd acest lucru. Inșă dacă până acum se putea vorbi măcar de dominația noastră spirituală, azi nu se mai poate, pentru că suntem vânduți integral: cu trup și suflet, unui neam ce profită de idolența noastră slugarnică și ne pune piciorul în gât. Situația actuală este pentru noi cu atât mai gravă și mai desordonată, în ce măsură s'a trecut dela robia noastră economică, la robia spirituală și sufletească.

O întâmplare — în aparență, mărunță — a venit ca dure-roasă confirmare a celor spuse de mine într'unul din articolele precedente referitor la nerespec-

tarea sărbătorilor, la a căror batjocorire, ziceam ne asociem noi înșine: În ziua de 7 Septembrie a. c. trebuia să fie târg într'o comună din județul Satu-Mare. Dar deoarece în aceasta zi era sărbătoare jidovească, târgul a fost mutat pe ziua de 8 Septembrie, adică în Ziua Nasterii Maicii Domnului. Astfel că în timp ce de dangătele prelungi ale clopotelor chemau pe bunii creștinii la unul dintre cele mai frumoase praznice, când toată grija cea lumească trebuia înlocuită cu înălțarea sufletească prin cântări și rugăciuni la Crăiasa Cerurilor, — samsarii jidani își întindeau șetrele lor, iar creștinii se îndepărtau spre târg, punând negustoria mai presus de împărăția lui Dumnezeu.

Am rămas indignat peste măsură. Nu înțeleg nimic din aceasta palmă aplicată sdravăn peste obrazul nostru de popor român și creștin, conservativ al tradițiilor noastre strămoșești. Nu poate fi îndreptățită nici o scuză din partea autorităților noastre, pentru ce s'a recurs la această măsură. Că întreg comerțul este deținut de jidani și altfel nu merge a u afacerile, înțeleg prea bine. Dar această situație se putea salva și fără a recurge la batjocorirea unei sărbători creștinești atât de însemnate. Se putea, bunăoară, alege ziua de Vineri, sau mai știu eu care, căci har Domnului, multe zile-s într'un

an. Nu s'au temut autoritățile de cea mai înaltă Autoritate — Dumnezeu — a necinsti această zi sfântă cu un târg care s'a mutat din respect față de o sărbătoare jidovească?

Unde a fost glasul domnilor preoți, cari ar fi trebuit să condamne cu toată energia acest gest criminal, prin care o sărbătoare jidovească a mai mult respectată ca o sărbătoare creștinească, într'o țară creștină ca România, a cărei deviză este: „Nihil sine Deo“?

De ce-au amuțit partidele „naționaliste“ în fața ăstorfel de fapte cari lovesc în demnitatea noastră ca popor creștin, stăpân al acestui pământ? Am așteptat să văd o reacțiune, până acum nu s'a ivit de nici căiri. Durere! Aștept ca barem acum să ne exprimăm solidari nemulțumirea față de astfel de măsuri desordonate, cari ne arată cât suntem de lași, vânzători și tirani față de-această Patrie și față de credința noastră strămoșească, răscumpărate cu un tribut atât de bogat de sânge și de lacrimi.

Domnilor „patrioți“! Vă rog ca dacă nu puteți face ceva mai mult pentru această, țară barem să-i respectați ceea ce are mai sfânt și mai de preț: *Credința*. Aceasta o pretindem, nu o cerem. Căci nu se poate admite ca o sărbătoare creștinească să fie batjocorită în acest fel și ca să fie mai mult respectată una jidovească atât timp cât această țară se mai numește România. Sau poate așa vă dictează din Kahalele iudaice și lojile mașonice? Ei, bine, dar atunci în

munele cui lucrați? In numele Kahalelor sau în numele legilor naționale și creștinești? Știți ce-a zis Isus, vânzătorilor din biserică. Acelaș glas ne sună și nouă azi, cu o mică schimbare: „Zilele de sărbătoare, sunt zile de reculegere și rugăciune, de înălțare sufletească, iar voi le faceți zile de afaceri, înșelăciuni și gheșefturi, tâlharilor“.

Ion Pușcașiu

Un plan irlandez.

— La Dublin (Irlanda) e pe cale a se face o încercare pentru formarea unei asociații europene care să lupte contra comunismului cu mijloace pozitive. Această asociație își propune să tipărească cărți în limba rusească cărți de propagandă care să dovedească pedeparte

greșelile spirituale și morale ale comunismului iar pe de altă parte adevărul și frumșetea revelației creștine pe care comunismul vrea să le distrugă. Impărțirea acestor cărți de propagandă în toată Rusia prin contrabandă și prin alte mijloace de către oameni curajoși, se pregătește în timpul de față. Căci ne dăm prea bine seama că e datorია bărbaților creștini să facă această sforțare spre a salva mulțimile din Rusia de un viitor fără Dumnezeu.

Istoria începutului acestei întreprinderi e interesantă. Un comunist, funcționar al administrației civile sovietice a fost trimis pentru câțva timp la Geneva. Acolo se simți atras la Biserica catolică în care fu primit mai târziu. Fiind chemat înapoi în Rusia începu să învețe pe alții la catehismul catolic în timpul său liber. Sforțările sale

avură succes; el converti câțiva funcționari superiori din Ministerul Afacerilor Străine din Rusia. Acest funcționar a scris multor prieteni catolici din Europa că dacă s'ar găsi vreun mijloc ca poporul din Rusia să să poată fi instruit în învățăturile Bisericii catolice prin publicații simple, ar putea fi convertit la credință. Se crede că printre șefii autorităților din Rusia, sunt unii cari ușor ar putea deveni partizani ai creștinismului.

Poșta Redacție.

Mai multora I. a murit într'adevăr. Dumnezeu să o ierte.

Pentru comitet răspunde: Titu Berinde

Calendar săptămânal.

26 Septemvrie — 2 Octomvrie 1937.

26. Duminea I. d. In. Sf. Cruci

ap. II. Cor. 6, 1. Evg. Luca 5, 1.

Mut. Sf. Ioan Evg.

27. Luni M. Calistrat

28. Marți C. Hariton

29. Mercuri C. Ciriac

30. Joi M. Grigore

1. Vineri Ap. Ananie

2. Sâmbătă M. Ciprian

La 1 Octomvrie soarele răsare la 5.58 apune la 17.40 ore.

Purtarea creștinilor.

1. Iară ca împreună lucrători vă rugăm, ca să nu primiți darul lui Dumnezeu în deșert, 2. căci zice: „în vreme primită te-am ascultat, și în ziua mântuirii ți-am ajutat; iată acum e vreme bine primită, iată acum e ziua mântuirii“. 3. Nedând nimănui nici o sminteală ca slujba noastră să nu se defaime, 4. să ne arătăm întru toate ca slugile lui Dumnezeu cu multă răbdare în năcazuri, în nevoi și strămătorări; 5 în bătăi, în temniță, în zărvi, în ostenele, în privegheri, în posturi; 6. în curăție, în stăruință întru îndelungă răbdare, în bunătate, în Spiritul Sfânt, în dragoste nefăjarnică 7. în cuvântul adevărului, în puterea lui Dumnezeu, prin armele dreptății cele deadreapta și deastânga.

II Corint. 6, 1—7.

